

1918-26 წლის ნაშრომები კვირა

მშრომელი

№ 106 მრგვანო აბიჯარ-პაპუასნიის ს

ძმები ტარასი და ფილიპონ, რძალი სოფიო, დები: ებე, მარო, აგრაფ-ნა და ლუბა, სიძე ილია სპირიდონას ძე გუგუშვილი ღრმით დამწუხრებული აწუხებთ ნათესავთ და მეგობართ, რომ უდროვით დაკარგულ საყვარელ ძმის

სუსუ (გრიგორი) სოლომონის ქა სპირიდონის

გარდაცვალებიდან ორმოცი დღის შესრულების გამო გადახდილ იქნება პანაშვილი სოფელ ონტოვოს თავარანგელოზის ეკლესიაში კვირას, 26 მაისს.

ბარამ ღიმიტრის ძე და დარია მიხაილის ასული თეთრბაძენი შვილებით აწუხებთ ნათესავთ და ნაცნობთ, რომ კვირას 26 მაისს ვერის ნიკოლოზის ეკლესიაში გადახდილ იქნება წლის წირვა და პანაშვიდი

ღიმიტრი თეთრბაძის

სულს მოსახსენებლად.

ჩვენი გული

მწარე ბედს განიცდის ამიერ-კავკასიის დემოკრატია. იგი ჯერ კიდევ მთელი ხალხის ბედის გამგეა, მაგრამ ამ ბედის გადაჭრა მას შეუძლია არა თავის სურვილისა და მისწრაფების თანახმად, არამედ იმ გარეშე ძალების კარნახით და ბრძანებით, რომელნიც მას შემოსეული ჰყავს. ეს ძალები კი იმპერიალისტური ქვირთვებია, რომელთაც ამიერ-კავკასია თავის ინტერესებისთვის სურთ გამოიყენონ.

იმის უფელი ვერ ავიცილებთ თავიდან. ეს უნდა აღვიაროთ. თავდაცვის საქმე იმ თავით ვე გაატეხა რუსეთის საფრცხველ დემოკრატიაში წინ წასვლის ქადაგებამ, მტრის გასახარებლად განხეთქილებამ დემოკრატის წრეებში.

მას შემდეგ უძღურება რუსეთის და მისი ყოველი კუთხების ერთი მთავარი მიზეზი შეიქმნა იმ საშინელი არეულ-დარღვის, რომელიც იესაი წინგობას.

ჩვენი განსაკუთრებული მდგომარეობა იმით ელდება კიდევ, რომ გარს გვარტყია არა ულტრადიკალური ქვეყნები, არამედ ველური და უნათლებელი, ჩამორჩენილი, დამწყვლელი, რცვა-გლეჯაში დახელოვნებული.

შეგნებულ დემოკრატებს, მართალია, აქვს ითი გზა—თავგანწირულათ ბრძოლა და გმირული სიკვდილი. და იგი არ ერიდება ამ გზას, იგი არ ზოგავს თავის სისხლს და სიცოცხლეს, რომელიც მათათა საერთო კეთილდღეობას მსხვერპლად შესწიროს, მაგრამ ხელმძღვანელ პოლიტიკურ პარტიას უფლება არ აქვს მთელი ხალხის ბედი, არსებობა, სიცოცხლე სასწრაფოდ დასდოს, როცა ბრძოლის მოგების რაიმე, თუნდ მცირედი გარანტია არ მოგვთვება.

და აი ეს განსაკუთრებული მდგომარეობა ხელმძღვანელი პარტიის აიძულებს მის მეთაურთ ინსტრუქციის თვისებების კატორღა, ციმბირი, ოლონდ თავიდან აიშორონ ის საშინელი სულიერი ქენჯენი, რომელსაც ისინი განიცდიან დღეს, როცა თავის ხალხს, თავის გამაწრთობლ დემოკრატიულ რაზმებს ასეთ საბედისწერა გაპირებებაში ხედავენ.

ფიქრობ, ხსნის ძალა ჩვენს ხელთ არაა. იგი უცხო ელემენტებს უჭირავს. მარა უცხოის ინტერესებს არა ხსნა ერის, არა ხსნა ხალხის, არამედ დაცვა თავის იმპერიალისტური ინტერესების, განხორციელება თავის იმპერიალისტური მიზნების.

ისეთი მდგომარეობა იქმნება, რომელზედაც იტყვიან: საითაც გავიქეცი, იქით წავიქეციო.

რკალი ომისა შემოგვეტყა გარს. რუსეთი მხოლოდ ხელშევიკურ მუქარას გვიგზავნის. ოსმალები მხოლოდ ჩვენს დაპყრობაზე ოცნებობს. გერმანია თავის ინტერესებს იცავს ე. ი. ინგლისთან ომზე ფიქრობს.

და აი ამ სამ ძალებს შუა იქცეობა პატარა კუთხე, ჩვენი ქვეყანა.

ამ უკანასკნელ დროს ჩვენი აზრი გერმანიის დახმარებაზე შეტრიალდა, მისი მფარველობა მიიჩნია საუკეთესოთ ამ სამ ბოროტებათაგან. მისი დახმარება ჩასთვალა რეალურათ. ყველაზე უფრო საიმედოთ, თუმცა დიდი იმედების დამყარება, როგორც მკათხველი დინახავს, არც მან შეძლო.

ჩვენ გვერია, მხოლოდ, რომ გერმანია ეკონომიკურად დაინტერესებული ზოგიერთი ჩვენში ასრებული სამრეწველო დარგებით, არ

მოისურებს ერის განადგურებას და მოსპობას, რა. მოსალოდნელია, როგორც რუსეთის, ისე ოსმალეთისაგან, თუ ისინი მტრად შემოვლენ ჩვენს ქვეყანაში.

ამიტომ ჩვენმა პარტიის ხელმძღვანელმა ორგანიზებმა მიიღეს დადგენილება საქართველოს დამოუკიდებლობის გამოცხადების, თუ გერმანიის მხრივ იქნება რაიმე უზრუნველყოფა ჩვენი ერის არსებობის, არ ვიცით რამდენათ შეიძლება ასეთი შედეგების მიღწევა, არ შეიძლება წინდაწინვე დავაიმედოთ ხალხი. გერმანიის წარმომადგენელნიც კი თვითონ აღიარებენ, რომ მთავარი ხსნა ჩვენი ხალხის, ეს მისი შეიარაღებული ძალაა, თუ ჩვენ თავს ენერგიულად დავიცავთ, თუ რაიმე ძალას გამოვიჩინებთ, იგიც თავის მხრით გვიპირდება დახმარებას, მარა გერმანიის ჯარი ჩვენში არ შემოვა დამკვილათ გერმანიის ჯარი არ იქნება ჩვენ მაგიერ მებრძოლი. ეს აქედანვე უნდა იცოდეს ხალხმა. აქედანვე უნდა იცოდეს, რომ გერმანია მისი სახით მას ეყოლება რაიმე შედეგათი მიმცემი, მაგრამ არა მსხნელი. და იგი თვით გულხელდაკრეფილი არ უნდა დაარჩეს. მსხნელი ერისა, თვით ერია. მართალია ჩვენ არ შეგვიძლია, როგორც მცირე ერს დიდ სახელმწიფოების გარეშე თავის დაცვა აქლებების ბრძოლაში კოხაკი ყოველთვის იქცეობდეს. ამ ეამათ ჩვენ ვფიქრობთ გაქულებტას გერმანიის აქლებთან თავის შეფარებით გადავჩინებ. ჩვენ არ შეგვიკითხებას ხალხისთვის, არ მოგვიხდენია რეფერენდუმი, სურს თუ არა მას ასეთი მფარველი იყოლიოს. არა იმიტომ, რომ ეს არ გვსურდეს, არამედ იმიტომ, რომ ეს საკითხი წყდება არა ჩვენის სურვილით, არამედ გერმანიის და იმ გარეშე ძალების, რომელნიც ჩვენ ყოველ მხრიდან გვაწვიებენ.

თუ ჩვენი ხალხის სურვილები იყოს საქმე—ჩვენ ვიცით, რომ მისი სურვილია თავისუფალი ცხოვრება—ზავი და მშვიდობიანობა. მაგრამ მაინც შფოთსა და დავიღარაბაში გარადღემდე გახვეული. ჩვენ არ გვაძოქვით ეს შეთხვევაში არც სურვილი პარტიის და ცვაპირიკით, არსად ჩვენს პროგრამაში არ სწრია გერმანიის შილიტარიზმზე დამორჩილება არსად ჩვენ არ გვიქადაგებია მის სასარგელოთ. იგი მოდის ჩვენდა უნებურათ და ჩემულებზედ ვართ მას დავემორჩილოთ. აჩვენი ნება, არამედ ისტორიული აუცილობა გვიკარნახებს ახას. და თუ ამანაც გვიხსნა, ვერ გადაგვარჩინა ხარულიად გასასას, თუ ბედისაგან საბოლოოთ განწირულ ვართ, იმას მაინც ვიტყვიო, რომ ჩვენ დაგვიტოვებია არც ერთი საშუალება, რ ხალხისთვის უნებურება თავიდან აგვეცილ-

ახალი ოკიანესაში

ამიერ-კავკასიის დამოუკიდებლობის საქმე კვლავ დღიურ წესრიგში დამსვია. ოსმალეთის მოულოდნელმა თავდასხმამ კვლავ ააოპარაკა ისინი, ვინც რუსეთთან კავშირის წყვეტის წინააღმდეგი იყვნენ. ესენი ამბობს ოსმალეთი იბრძოდა არდღევს ამიერ-კავკას დამოუკიდებლობას, რომელიც თითონვე არა ამ რამდენიმე კვირის წინეთ; იმიტომ თად ერთი ხსნა ამიერ-კავკასიის დამოუკიდებლობის გაუქმებაშიაო (და დღე ნებით მიხვინ კვლავ რუსეთის მოთხოვნისთან შესარებას. მაშასადამე კითხვა იბადება: შ

